

Arrest

nr. 139 472 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 3 oktober 2003 veroordeeld tot 15 jaar opsluiting wegens opzettelijke doodslag en wegens diefstal, feiten die dateren van 14 augustus 2000.

1.2. Op 13 juni 2005 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting genomen, waarbij verzoeker wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod gedurende 10 jaar terug te keren behoudens bijzondere toelating van de minister van Binnenlandse Zaken. Hierbij werd gewezen op *“de uitzonderlijke ernst en het bijzonder verfoeilijk karakter van de feiten die tot de dood hebben geleid van twee weerloze vrouwen (waarvan een het einde van haar zwangerschap bijna had bereikt) die verrast werden in hun slaap”*. Er

werd ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker “*geen enkel teken van besef van de ernst van zijn daden*” heeft gegeven. Er werd geoordeeld dat er uit verzoekers gedrag een “*zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde*” blijkt en zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Dit besluit gaat gepaard met een ministerieel besluit tot ter beschikkingstelling van de regering.

1.3. Verzoeker treedt op 18 juli 2011 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.4. Op 19 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 19 december 2012 vraagt verzoeker de schorsing of opheffing van het koninklijk besluit tot uitzetting van 13 juni 2005.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De vraag tot schorsing of opheffing van het koninklijk besluit tot uitzetting wordt op 18 juni 2013 onontvankelijk verklaard door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad.

1.8. Verzoeker dient op 1 augustus 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 oktober 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 8 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.08.2013 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [Z.]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Overwegende dat op datum van 13.06.2005 betrokkene onderworpen werd aan een Koninklijk Besluit tot uitzetting;

Overwegende dat het Koninklijk Besluit tot uitzetting, in tegenstelling tot de teruggrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die de binnenkomst, het verblijf en de vestiging voor de toekomst verbiedt, tenzij het arrest geschorst of ingetrokken wordt of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een periode van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen wordt de dienst dus verhindert om een toelating of machtiging tot verblijf of tot vestiging te verlenen; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het arrest moest worden geschorst of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel geen gevolgen meer heeft en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven wordt, de dienst geen verblijf of vestiging kan toestaan (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012)

Bijgevolg en overeenstemmend met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, vormt het feit dat betrokkene onderworpen is aan dit Koninklijk Besluit tot uitzetting, dat niet ingetrokken of opgeschort is, en een verbod bevat om gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen, een hindernis voor de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en a fortiori voor het verwerven van een verblijfstitel;

Overwegende dat op datum van 18.06.2013, de aanvraag tot opschorting van het Koninklijk Besluit tot uitzetting onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat een aanvraag tot een verblijf van meer dan 3 maanden niet kan worden ingediend zolang het Koninklijk Besluit tot uitzetting niet opgeheven of opgeschort is;

Overwegende bijgevolg dat het Koninklijk Besluit tot uitzetting nog steeds van toepassing is had de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging van 01.08.2013 niet mogen laten indienen.

Bijgevolg dienen het Attest van Immatriculatie, afgeleverd op 04.10.2013 en de bijlage 19ter, opgesteld op 01.08.2013 te worden ingetrokken.

Niettemin, is het onmogelijk om op heden een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven aan betrokkene, gezien deze op dit moment in het bezit is van een bijlage 35 in het kader van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een beroep dat nog lopende is."

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Bij arrest nr. 122 276 van 10 april 2014 vernietigt de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 juni 2013.

1.11. Bij arrest nr. 122 277 van 10 april 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 14 mei 2013.

1.12. Op 12 juni 2014 wordt opnieuw een beslissing genomen tot niet in overweging name van het verzoek tot schorsing of opheffing van het koninklijk besluit tot uitzetting. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep is hangende bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.1. De thans bestreden beslissing besluit tot de weigering van de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, omdat hij onderhevig is aan een koninklijk besluit tot uitzetting. Dit motief in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat op 13 juni 2005 een koninklijk besluit tot uitzetting voor een termijn van 10 jaar werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen dit besluit, zodat dit besluit definitief is geworden.

2.2.2. Ter terechtzitting wordt verzoeker erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 122 277 van 10 april 2014 reeds vaststelde dat bij een eventuele nietigverklaring van de eerder in zijnen hoofde genomen beslissing van 14 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten het bestuur enkel opnieuw kan vaststellen dat hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeheven of opgeschort en de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient af te wijzen

en dat verzoeker, gelet op dit gegeven, geen belang aantoonde. Er blijkt niet dat verzoeker tegen dit arrest cassatieberoep instelde. Er wordt hem gevraagd waarom hij alsnog van mening is dat hij thans wel een belang zou hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, nu hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeschort of ingetrokken. Verzoeker geeft ter terechtzitting aan zijn belang te ontlenen aan het verder kunnen opvolgen van het beroep dat hij bij de Raad instelde tegen de beslissing tot afwijzing van zijn opschortings- en/of opheffingsverzoek van het betreffende koninklijk besluit tot uitwijzing.

2.2.3. Overeenkomstig artikel 26 van de Vreemdelingenwet legt een uitzettingsbesluit een vreemdeling het *“verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij [het] opgeschort of ingetrokken [wordt]”*. Verder kan worden verwezen naar artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een familielid van een burger van de Unie ten vroegste twee jaar nadat het besluit tot uitzetting werd uitgevoerd een opheffings- of opschortingsaanvraag kan indienen, doch dat de betrokken vreemdeling gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft. In het arrest van de Raad van State van 4 december 2012 met nummer 221.633, wordt de draagwijdte van laatgenoemde wetsbepaling gespecificeerd en gesteld dat het bestaan van een besluit tot uitzetting – dat niet werd opgeheven of opgeschort – verhindert dat de betrokken persoon een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie laat gelden. De terugwijzing betreft zo een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde die in overeenstemming is met artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie kan gronden.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verzoeker betwist immers op geen enkele wijze dat hij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeheven of opgeschort. Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, dan ook niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en het voorwerp uitmaakt van een definitief koninklijk besluit van uitzetting, dat niet werden opgeheven of opgeschort – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het koninklijk besluit verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het koninklijk besluit (cf. RvS 4 december 2012, nr. 221.633) en hem aldus geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan worden erkend. Het enkele feit dat verzoeker thans een procedure heeft ingesteld om het uitzettingsbesluit te doen opschorten of opheffen, doet – gelet op bovenstaande wetsbepaling en rechtspraak waaruit duidelijk blijkt dat het louter indienen van een dergelijk verzoek geen recht op verblijf opent, evenmin gedurende het onderzoek van dit verzoek – hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker ter terechtzitting zijn belang meent te ontlenen aan het verder kunnen opvolgen van zijn opschortings- en/of opheffingsverzoek, merkt de Raad vooreerst op dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verder verhindert niets verzoeker zijn verzoek eenmaal hij terug in zijn herkomstland is, verder te zetten. Integendeel heeft de wetgever uitdrukkelijk bepaald dat verzoeker geen recht op toegang of verblijf in het Rijk heeft gedurende de behandeling van deze aanvraag.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker nog aan een belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissing omdat deze tot gevolg heeft dat hij het grondgebied dient te verlaten en zijn recht op gezinsleven niet kan uitoefenen. Het door hem ingeroepen belang hangt aldus nauw samen met de door hem ingeroepen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad herhaalt in dit verband dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat het gegeven dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing doch wel van het in zijn hoofd genomen koninklijk besluit tot uitzetting. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf zich in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie louter beriep op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 8 van het EVRM, teneinde een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te zien erkend. Zoals hierboven werd gedeut, verhinderen de bepalingen van artikel 46bis van de Vreemdelingenwet dat verweerder een verblijfsrecht van meer dan drie maanden vaststelde op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit zolang het familielid het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeheven of opgeschort. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker zijn grieven omtrent artikel 8 van het EVRM kan en dient aan te wenden in het kader van een verzoek tot opheffing of opschorting van het koninklijk besluit tot uitzetting, nu dit in wezen de maatregel betreft die

hem verhindert in België zijn verblijfsrechtelijke aanspraken op grond van zijn gezinsleven uit te oefenen.

Eenzelfde kan bovendien worden opgemerkt wat betreft het door verzoeker ingeroepen artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie in hoofde van zijn echtgenote en dit nog afgezien van het gegeven dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zijn echtgenote de facto het gehele grondgebied van de Europese Unie zou dienen te verlaten.

2.2.4. Gelet op bovenstaande, stelt de Raad vast dat verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontbeert. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS